

det her foreliggende Forſlag ſaaledes, at det endelige Reſultat deraf maatte blive en god, fornuftig og retfærdig Lov.

Ordføreren (M e e r g a a r d): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds (D. Hanſen) mente, at denne Lov ganſte havde ſtiftet Karakter. Det var ikke længer en Agrarlov, men kun en Veſlighedslov. Jeg kan ikke give det ærede Medlem Ret i at ſtille det op ſom to ſaa ſtarpe Modſætninger: ſelv om et Lovforſlag er en Veſlighedslov, kan det godt være en Agrarlov, og ſelv om det er en Agrarlov, kan det godt være en Veſlighedslov, det ſtaar aldeles ikke i Strid med hinanden. Jeg tillader mig at mene, at et Lovforſlag for ſaa vidt er en Agrarlov, ſom det hyder en Støtte til Landbruget, ganſte viſt langt fra af et ſaadant Omfang, ſom det ærede Medlem har ønsket; men hvis man vil ſkrænde en Lov Karakter af en Agrarlov, fordi den ſamtidig ſtøtter andre Samsundsklaſſer, ſaa kan jeg ikke gaa med til den Fortolkning. — Det ligger i den Politikk, ſom man i det ſidſte Aar har kaldt Agrarpolitik, at man ikke blot vil tage Sigte paa enkelte Samsundsklaſſer, men vil tjene hele Samsundets Vel. Deri ligger i og for ſig ingen Modſigelse. Det ærede Medlem beklager, at det, ſom for ham var det meſt frugtbringende Princip i Lovforſlaget, nemlig det, at Statskaſſens Overſkud ſkulde gaa til Skattelettelſer, var borte; det kan jeg ikke indrømme det ærede Medlem. Folketingsflertallet frafalder jo ikke nogen Sinde ſit tidligere udtalte Ønſte om, at ſaaledes bør det være, ved at ſtemme for en Lov ſom denne. Ved at ſtemme for Loven i denne Skikkelse ſiger Flertallet ganſte ſimpelt ikke noget andet end dette, at man vel ikke har kunnet ſaa alt, hvad man ønskede, men at man ſaa følger den gode gamle Regel, ſom det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds ogſaa er vant til at følge her i Tinget, nemlig, at naar man ikke kan ſaa alt, hvad man ønsker, ſaa tager man i alt Fald Dele deraf. Jeg kan her gerne udtrykke ſig i udtale — ſtant jeg ganſte viſt ikke tror, det er fornødent — at jeg paa ingen Maade har fraſaldet, hvad jeg udtalte ſom mit Ønſte ved 2den Behandling, jeg mener fremdeles, at det vilde være et økonomiſt ſaare frugtbringende Princip, om man kunde komme ind paa at lade Statskaſſens Overſkud gaa til Skattelettelſer, ſærlig for Kommunerne. Saa længe vi ikke have en bevægelig Indkomſtſkat, en Indkomſtſkat ſom den engleſke, der er en Supplementſkat, ſaa tror jeg ikke, vi kunne ſaa nogen bedre Spore til Sparſommelighed

end dette. Men det ærede Medlem maa ſaa ogſaa indrømme mig den Ting, at der ikke er noget i Vejen for, at man indretter ſig ſaaledes — jeg tror, det vil have det ærede Medlems Sympati — at man maa komme til en permanent Lovgivning, ſom er adſtilligt ſtrikere end en Lov, man giver ſom gældende fra Aar til Aar, ſelv om man tager ſærlige Forſigtighedsregler i Titlen. Fordi man vedtager en Lov det ene Aar, er man jo aldeles ikke bunden til at vedtage den ſamme eller lignende Lov det næſte Aar; jeg tror dog ikke, det ærede Medlem har noget imod, at man kommer ind paa den Vej ved en permanent Lov at overføre viſſe Kommuneudgifter til Statskaſſen, og dert er jeg fuldtændig enig med det ærede Medlem — jeg udtalte det paa en Maade ogſaa ſelv i mit første Foredrag her — at jeg ſærlig vilde ønske, at man kunde komme til at overføre en ſtor Del af Bejudgiſterne til Statskaſſen, foruden naturligviſ andre Udgifter. Kommer man nu til det i et ſaadant Omfang, ſom viſtnok baade det ærede Medlem og jeg ønsker, ſaa kunde det jo være, at der intet Overſkud bliver; men ſaa er Grunden dertil i alt Fald meget heldig og meget god, og jeg ſkulde i og for ſig ikke have noget imod at gaa den Vej. Nu træffer det ſig ſaa heldigt, at i den Henseende er der Overensſtemmelse mellem de to Ting, idet den ærede Ordfører i Landſtinget efter forſt at have anført de forſtellige Anker, han kunde have imod Princippet, udtalte følgende:

„Naar nu Udvalgets Flertal alligevel er gaaet ind paa Tanken om at hde et Bidrag af Statskaſſen til Kommunerne, er det juſt ikke af Henſyn til Kommunernes daarlige Status for Djeblilket; det har andre Grunde. Det maa nemlig erindres, at der paahviler Kommunerne viſſe beſtemte Udgifter, ſom egentlig kun tjene Statsøjemed, og ſom det derfor var rigtigt, at Statskaſſen overtog. Det er netop under Henſyn dertil, at vi ere gaaede ind paa Hovedtanken i Forſlaget: at der af Staten ſkal ydes Bidrag til Kommunerne; men det er alſaa nærmest et Skridt henimod, at man kommer ind paa andre Love, hvorved det beſtemmes, at den Slags Udgifter, jeg nævner, flyttedes over fra Kommunerne til Statskaſſen. Jeg ſkal ſaaledes blot nævne Delinkventomkoſtninger og maatte ogſaa Omkoſtninger ved Arreſthuse. Jeg finder det rigtigt, at Staten afholder diſe Omkoſtninger, der dog nærmest tilſigte at ſtaffe Retſikkerhed, og det er ikke egentlig noget kommunalt Øjemed, men et Statsøjemed. Der kunde maatte ogſaa være Tale om andre af den Slags Udgifter; men jeg maa